

POVZETEK

Hodim ...
Diši po zemlji,
Po strohnelem listju,
po gobah,
po življenju diši.
Tudi moji spomini
dišijo tako.
Le tega ne vem,
kako diši prihodnost.
Sedanjest tke
dišave v spomin ...

Bela roža
na robu prepada
nežne korenine
z zemljo črno prepleta
in zre v nebo
v brezizhodnost ujeta.

Vonj pokošene trave ...
kamniti obraz.
Toda glej čudo,
ko kamen se stopi,
to ni več obraz,
to duša je,
ki išče svoj jaz.

Drobna solza polzi –
v imenu spomina.
A ne pušča sledi,
le drobne niti para.
Suha veja
moje bele breze
ne bo več ozelenela,
na njej le ptica bo zapela –
v imenu spomina.